

Sygn. akt IV CZ 106/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku M. S.

przy uczestnictwie małoletniego M. S., J. S., I. S., J. S. i Skarbu Państwa - Starosty T.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 lutego 2015 r.,

zażalenia uczestnika postępowania J. S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 16 września 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 16 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Z. odrzucił skargę kasacyjną uczestnika postępowania J. S. od postanowienia z dnia 9 kwietnia 2014 r. wskazując, że wniosek o doręczenie tego orzeczenia, będącego warunkiem jego zaskarżenia skargą kasacyjną, złożyła wyłącznie wnioskodawczyni M. S.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył uczestnik J. S. Wnosząc o uchylenie orzeczenia zarzucił naruszenie art. 73 § 2 oraz art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. poprzez pominięcie, że pomiędzy wnioskodawczynią a uczestnikiem zachodzi współuczestnictwo konieczne i jednolite, wynikające z łączącego ich związku małżeńskiego oraz ustroju wspólności majątkowej, oraz naruszenie art. 130 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wezwania pełnomocnika, reprezentującego obok wnioskodawczyni także uczestnika do wskazania, czy wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia został wniesiony w imieniu ich obojga, czy też wyłącznie w imieniu wnioskodawczyni.

Sąd Najwyższy zważył:

Zgodnie z utrwaloną wykładnią art. 398⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. ma skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem. Termin ten otwiera się tylko wówczas, gdy strona w ustawowym terminie złożyła wniosek o takie doręczenie. Jego zachowanie stanowi bezwzględną przesłankę dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 listopada 1999 r., III CZ 140/99, nie publ.; z dnia 2 grudnia 1999 r., III CZ 142/99, nie publ.; z dnia 6 grudnia 1999 r., III CZ 145/99, nie publ.; z dnia 13 października 2005 r., I CZ 111/05, nie publ.; z dnia 29 września 2006 r., I CSK 304/06, nie publ.; z dnia 29 listopada 2006 r., II PZ 53/06, OSNAPUS 2008, nr 7- 8, poz. 107; z dnia 28 marca 2007 r., III CSK 66/07, nie publ.; z dnia 24 sierpnia 2007 r., I CZ 89/07, nie publ.; z dnia 24 sierpnia 2007 r., I CZ 94/07, nie publ.; z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 33/08, nie publ.; z dnia 28 sierpnia 2008 r., I CSK 342/08, nie publ.; z dnia 16 czerwca 2009 r., V CZ 25/09, nie publ.; z dnia

28 czerwca 2010 r., I CSK 331/10, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2010 r., V CZ 46/10, nie publ.; z dnia 17 października 2012 r., I CZ 124/12, nie publ.).

Jeżeli treść takiego wniosku jest jasna, a tak było w przedmiotowym wypadku, skoro pełnomocnik wyraźnie wskazała w nagłówku pisma, że działa w imieniu wnioskodawczyni M. S., a w treści że w imieniu mocodawcy wnosi o doręczenie postanowienia z uzasadnieniem jej – jako pełnomocnikowi wnioskodawczyni to brak było podstaw do przeprowadzenia postępowania naprawczego w oparciu o art. 130 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Oczywiście chybione są także dalsze zarzuty zażalenia. Pojęcie współuczestnictwa procesowego odnosi się do występowania po stronie powoda lub pozwanego w sprawie rozpoznawanej w trybie procesowym (art. 72 k.p.c.). Może ono mieć postać współuczestnictwa formalnego (art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c.) albo materialnego (art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c.), a to ostatnie zostać dodatkowo zakwalifikowane jako współuczestnictwo konieczne (art. 72 § 2 k.p.c.) lub jednolite (art. 73 § 2 k.p.c.). W trybie postępowania nieprocesowego, w którym toczy się sprawa o stwierdzenie zasiedzenia, status uczestnika jest uregulowany odrębnie w art. 510 k.p.c. poprzez wskazanie, że zainteresowanym w sprawie jest każdy, czyich praw dotyczy wynik postępowania. Stosowanie w postępowaniu nieprocesowym przepisów o procesie musi być odpowiednie (art. 13 § 2 k.p.c.), co z uwagi na samodzielną regulację kwestii podmiotowych nakazuje wyłączenie przepisów dotyczących współuczestnictwa (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 czerwca 1965 r., II CZ 51/65, z dnia 9 grudnia 2011 r., III CZ 71/11, z dnia 17 października 2012 r., I CZ 124/12).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie.